

Els nens fora de l'aula

Article de l'*Alex Corlazzoli* a Comune-info de Bologna sobre el congrés "*Outdoor education. L'educazione SICura all'aperto. Progettare gli spazi esterni*"
(L'educació té cura/segura de/a l'aire lliure. Disseny d'espais a l'aire lliure)

Guardem els nens a la presó de les nostres aules. Sí, has llegit bé. Hem d'aconseguir fer sortir els nens de les classes: enderrocar les parets de les nostres institucions. Hi ha una urgència: han de tornar a córrer, saltar, jugar, al mig d'un camp, als jardins de les nostres escoles. Deixem que respiren l'aire. Portem-los a veure un riu o educar-los per a moure's a la ciutat agafant

el metro o el tren. Han de tornar a embrutar-se les mans, per usar-les per escriure en el teclat de la tauleta i tocar el terra, fulles, arbres, caragols. Hem de ensenyar als nens a anar a l'escola pel seu compte, encara que molts líders en els últims anys han obligat els pares a portar-los.

Això va ser discutit dissabte a Bolonya a la conferència patrocinada per la revista "Infància", la Regidoria d'educació de l'Ajuntament de Bolonya, la Fundació Vila Ghigi i la Universitat en el teatre "Testoni Ragazzi". L'anomenaven "educació a l'aire lliure" i en altres països europeus ja és realitat. A Bolonya, durant anys, alguns centres infantils, però també una mica els de primària, han inclòs en la seva experiència aquesta pràctica en jardins i patis dissenyats amb i per als nens; sortir i dormir al bosc amb els més petits; involucrar els pares en l'apropament a la natura; aprendre a agafar un autobús per visitar horts o jardins.

Don Lorenzo Milani, profeta del nostre temps, fa seixanta anys, estava ensenyant sota un arbre al costat de la rectoria i tenia una piscina per als nens. Imatges de l'escola de Barbiana ens mostren don Milani passejant pel bosc amb els nens; nois compromesos amb la construcció d'una biblioteca, amb la intenció de pintar el pati de la rectoria. En 2000, la por dictada per la burocràcia a l'escola, planteja l'obligació de documentar cada petit incident del nen (contusions del genoll, hemorràgies nasals a l'atzar, una caiguda a causa de l'empenta d'un company) ha convertit els dirigents escolars en tristos executors d'una llei privada d'un somni pedagògic.

La hiper-protecció, com han afirmat els experts en les diferents conferències, és tan amorosa com perjudicial: protegint els infants, sota arrest domiciliari o a l'escola, no hi haurà cap fricció, no hi haurà possibilitat de caure, per comprendre que la realitat és fascinant i saber què també és difícil, aspre, de vegades hostil. Potser hauríem de començar a fer menys proves amb els nostres fills. A suprimir del diccionari les paraules administrar, verificar, interrogar, proposant l'ús dels verbs córrer, llançar, saltar. L'educació a l'aire

lliure ens ensenya que les nostres escoles necessiten ser repensades, reestructurades centrant-se en el nen: transformant els patis en jardins. Cal rebutjar la idea d'un únic interval de deu minuts durant les vuit hores de l'escola; hem de crear oportunitats en les que els nostres joves puguin entrar i sortir de la classe sense haver de demanar-ho com a la presó, "la pregunteta". L'escola ha de ser com una casa, un lloc acollidor.

En les imatges presentades a la conferència a Bolonya hi ha una que em va fer pensar: un grup de nens que gaudeixen jugant a saltar sobre els bassals. Aquí, a la fotografia, hi ha el somni d'una nova pedagogia que no fa de la nostra escola la "indústria" de la obligació, sinó un lloc on experimentar la sensació de llibertat.

Traducció: Elnousafareig.wordpress.com
Font: www.comune-info.it